

когато, било пжтници, било ученици или ученички, били граждани, сж се обръщали за нѣкакви си свѣдѣния или упжтвания. Всѣкой пжтъ, кога се оказвало нужда, настоятелството е делегирало свои членове да дадатъ своето съдѣйствиe. Изобщо дружеството е земало всички мѣрки, съ които може да разполага, за да се вдѣхне у гражданитѣ обичъ къмъ старинитѣ на Търново и околността и да се спре разрушителното отнасяне къмъ тѣхъ.

Музей. Въ цѣлѣта на дружеството влиза и основаване на музей въ Търново и грижливо изучаване на всичко намѣрено. Затова настоятелството още отначало се обърна съ особени писма до свещеници и учители както въ града тѣй и въ околността, като ги замоли, щото ако милѣятъ за нашата историческа наука и радѣятъ за нейното развитие, да съобщятъ въ дружеството, има ли нѣкждѣ интересни въ археологическо отношение прѣдмети, за да може самото дружество да ги събере въ музея си, да не се изгубятъ. Нѣколцина отъ гражданитѣ и околнитѣ градове и села се обадиха, — ала за жалость много малко — и слѣдъ нѣколко дни се събраха нѣколко прѣдмета. Но тѣй като нѣмаше удобно помѣщение, гдѣто да се побератъ, настоятелството на дружеството се обръща нѣколко пжти къмъ министерството на Просвѣщението и го моли, да влѣзне самото Министерство въ споразумѣние съ военното Министерство, за да се отстѣпи бившата на Хисаря джамия (нѣкога си черкова св. Петка) на дружествотото да си помѣсти музея тамъ.

Министерството отказа въ всички случаи, защото Военното Министерско нѣмало гдѣ да си помѣсти военния складъ. Като се убѣди най-сетнѣ настоятелството, че нѣма да му се отпусне джамията, помоли общинското управление да се помѣсти музея въ стаята подъ училището на св. Богородица. Общинското управление разрѣши това. И днесъ нѣщата, които дружеството е събрало въ продължение на нѣколко години, се помѣщаватъ въ тази стая. Наистина, помѣщението не